

Прочитай — передай іншому

Сковорідка

ЧИТАЙ ГАРЯЧОЮ!

Навіщо цим тупакам
чесний вступ? Хай
батьки витрушують
кишені

СТ. 2 >>

Рейтинг абітурієнтів: шлях до чесного вступу чи перепона біля корита?

Самоорганізація як спосіб підтримки української мови

Хоббіти: до Варшави і назад

Порятунок потопаяючих - справа рук самих потопаяючих, або чи спроможні українці відстояти свою думку

Колектив «Український театр». Ми дивимось на світ українськими очима

Трішки підпсутої демократії, панове!

Голодомор: Могилянка пам'ятає

80-ї роковини
Вшануємо
їхню Пам'ть...

23 листопада
о 13.00
збираємся біля
пам'ятника Сковороді
і разом вирушаємо до
Національного меморіалу
жертвам Голодомору

Рейтинг абітурієнтів: шлях до чесного вступу чи перепона біля корита?

"Корито? - здивовано здійме брови читач цієї статті, - До чого тут корито? Що за недолуге слово в заголовку? А до чого тут якийсь рейтинг?" Так, на перший погляд, заплутано і незрозуміло. Ми може б і не вдавалися до перегуку з цим вельми "заїждженим" фразеологізмом ("дорватися до корита"), якби не одна вагома небезпека, яку зачали в собі нові Умови прийому до ВНЗ України у 2014 році. Студенти можуть вважати, що це не їхня справа, адже вони вже успішно вступили до своїх вишів і не мають перейматися проблемами абітурієнтів. А втім, чи кожен із нинішніх студентів може бути певним, що він не захоче отримати ще одну вищу освіту бакалавра через якийсь час? Чи може він бути певним, що його молодший друг/брат/сестра, успішно склавши ЗНО, матимуть змогу хоча би більш-менш чесно вступити до обраного ними вишу? На превеликий жаль, одна зміна у вищезгаданих нами Умовах прийому, підготованих Міністерством освіти і науки, здатна запровадити у вступні випробування прийдешнього 2014 року ще один корупційний механізм, що змусить батьків абітурієнтів витрушувати кишені у приймальних комісіях вишів.

Для того, щоб детальніше уявити суть нової махінації, пригадаймо, як ми, нинішні студенти, проходили вступні випробування. Склавши тести ЗНО та отримавши сертифікати, ми подавали їх разом із атестатом, додатком до атестата й рештою документів у обрані нами виші. Після того сліdkували за сайтами ВНЗ, аби побачити в оприлюдненому електронному рейтингу нашу позицію на певну спеціальність за кількістю набраних нами балів. Таким чином, завдяки цьому рейтингу, ми могли оцінити наші шанси щодо проходження на державну чи контрактну форму навчання в тому чи іншому виші. Ця система оприлюднення рейтингу на сайті ВНЗ з балами абітурієнтів, які подали до того ВНЗ документи, має назву "Конкурс". І саме цю можливість - спостерігати за своїм просуванням у рейтингу згідно з балами - збирається відібрати в абітурієнтів Міністерство освіти й науки (далі - МОН) за допомогою нових Умов вступу до ВНЗ. Яким чином? Дуже просто! З цього проекту зникла норма про обов'язковість для ВНЗ оприлюднювати результати системи "Конкурс" на своїх сайтах. Якщо віддати цю норму на вибір кожного вишу, це призведе до того, що абсолютна більшість українських ВНЗ їх не публікуватиме, а відповідно - вступити туди зможуть в першу чергу ті, хто матиме не ліпший бал, а більше знайомств чи грошей, аби домовитися з адміністраціями вишів про свій вступ, і щоб ті "підкоригували" у своїх закритих списках їхній рейтинг. Тобто вступники, що матимуть високі бали, але не матимуть грошей чи знайомств, матимуть у рази менші шанси вступити. Найгірше ж - вони не зможуть довести, що виш не взяв їх на державну форму навчання несправедливо, і що у тих, які опинилися "на бюджеті", нижчі бали, бо ж рейтинг буде закритий. Він знаходитиметься у Єдиній державній електронній базі з питань освіти (ЄДЕБО), яка належить МОНу.

Коли Умови вступу були ще на етапі проекту і обговорювалися, освітяни, представники громадськості, звичайні студенти (серед них і авторка цієї статті) надсилали на електронну адресу обраного МОНом працівника свої зауваження щодо внесення правок у пункт про систему "Конкурс". Проте все, що вдалося отримати з цього, - це невеличкий коментар на сайті МОНу після повідомлення про затвердження проекту, а саме: "висвітлення конкурсної ситуації у вищих навчальних закладах за напрямками підготовки (спеціальностями) може здійснювати організація або установа, яка має відповідний інформаційний ресурс та заключила договір з Державним підприємством "Інфоресурс". Жодних змістовних правок у відповідний пункт не внесли. А щодо коментаря, то особисто в мене виникають глибокі сумніви, що Державне підприємство "Інфоресурс" (здогадайтеся, кому воно підпорядковується? Звісно, МОНу) погодиться укласти з кимось контракт через завелику спокосу міністерського керівництва отримати особисті матеріальні дивіденди від вступної кампанії. А зобов'язати

це підприємство укласти такий контракт ніхто не зможе, бо Умови прийому до ВНЗ у 2014 році цього не вимагають.

Для чого і кому це потрібно? Відповідь очевидна, і ми її побіжно торкнулися вище. Схоже на те, що це ще один спосіб керівництва МОНу нажитися на вступній кампанії. Адміністрації вишів, які отримують ще один спосіб здерти гроші з батьків абітурієнтів, безумовно, поділяться ними із "проектоукладачами" у МОНі, адже Міністерство освіти і науки за останній рік вперто демонструє свою еволюцію від органу виконавчої влади до закритого акціонерного товариства з метою отримання прибутку від різних афер на українській освіті. Згадаймо щорічні закупівлі "коштовних" підручників від 300 до 600 гривень за примірник, скандальний Моніторинг знань учнів 5-х та 10-х класів, через який батькам довелося закуповувати збірники завдань по 100 гривень, на чому, за твердженням експертів, МОН заробить близько 37 мільйонів гривень. І це не кажучи вже про підтримку Міністерством законопроектів "Про вищу освіту" Калетніка-Сороки-Ківалова № 1187 та правок Ігоря та Григорія Калетників № 2060а, котрі призвели б до нівеляції ролі ЗНО і фактичного повернення для державних ВНЗ вступних іспитів, що підвищило б рівень корупції при вступі. Що далі, то бізнес-проекти МОНу стають дедалі витонченішими і підступнішими, а перепон на шляху до корита щоразу менше і менше...

Самоорганізація як спосіб підтримки української мови

Дев'ятого листопада в Україні традиційно відзначали День української мови. Проте, на жаль, в сучасних українських реаліях це щорічне 9 листопада завжди викликає сум і пригнічення. Які причини? Вони - очевидні. Майже 80% книжок в Україні - російською. Натомість лише 2,2% пісень на радіо українською. На телебаченні 31% програм та фільмів йдуть українською мовою проти 50% російськомовних, решта - двомовні. Після прийняття сумнозвісного мовного закону "КаКа" Колесніченка-Ківалова здає позиції і реклама, що донедавна вважалася bastiоном збереження української мови. Політики усіх мастей лише кидаються красивими фразами, а на ділі роблять, як і всі політики, які замість державних інтересів звикли думати про найближчі вибори - нічого. Єдине, що викликає ще більший сум і навіть огиду - це "небайдужі" громадяни України, які лише скаржаться на занепад української мови на кухні, а самі слухають російськомовне радіо, купують книжки російською мовою, ходять на фільми з російськомовним дубляжем тощо.

Однак останніми роками на тлі цього сіро-чорного пейзажу почали з'являтися світлі плями. Справді небайдужі люди почали самоорганізовуватися задля збереження і поширення української мови. Так, щиро кажучи, хочеться, аби українці менше скиглили і наслідували ці приклади!

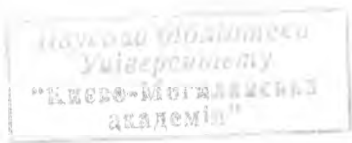
Українська Вікіпедія (uk.wikipedia.org) стала першою спільнотою, де зацікавлені люди організувалися і почали творити найбільшу в історії України енциклопедію. Вікіпедія має на сьогодні понад 470 тисяч статей, понад 13 мільйонів

редагувань і входить у світову двадцятку за відвідуваністю. У жовтні 2013 року відвідуваність сягнула свого піку - 106 мільйонів переглядів за місяць. Щодня створюється понад сотня нових статей і щодесять секунд робиться редагування існуючих статей. Не обходиться без скептиків, які самовпевнено стверджують, що Вікіпедія не точна, статті невеличкі і мають помилки. Хочеться побажати таким людям доброго здоров'я і неодмінного вироблення звички такі помилки виправляти, статті уточнювати і розширювати. Адже у Вікіпедію може писати кожен. Для цього не потрібна навіть реєстрація, хоч, звісно, краще зареєструватися. Це полегшить вам редагування Вікіпедії і дасть можливість стати повноцінним членом цієї спільноти. Лише одне натискання мишки на кнопку "редагувати" у правому верхньому кутку статті - і ви можете долучитися до людей, що примножують знання українською мовою. Однак і тут є певні недоліки. Згідно зі статистикою фонду "Вікімедія", лише 20% українців читають Вікіпедію українською мовою, 70% російською, 5-7% англійською, а решта припадає на вікіпедії іншими мовами. Ця статистика вже давно не відповідає якості української Вікіпедії і швидше пов'язана із автоматичним налаштуванням браузерів на російську мову. Прогрес на користь української мови дуже повільний. Закінчити про Вікіпедію хочеться

тамтешнім девізом: "читай, пиши, підтримуй наше".

Із фрази **"И так поймут"** (facebook.com/groups/i.tak.poymut), яку часто озвучують дрібно- та великокаліберні бізнесуки чи їхні представники на запитання, чому вони не реалізують свої продукти чи послуги українською, народилася спільнота, яка бореться за українізацію бізнесу і зараз налічує понад 5000 людей. Учасники спільноти закликають листами, зверненнями, картинками, телефонами і навіть судовими позовами українських і закордонних бізнес-акук українізувати свій бізнес. Серед успішних кампаній - українізація численних сторінок бізнес-компаній та вебсайтів (Discovery, Radio Era (!), кафе Druzi, Toyota, British Interiors, Panasonic, Honda та багато інших). Відома історія з українофобією "Кофе хауз", коли офіціанти насміхалися з ввічливих прохань активіста "И так поймут" обслуговувати його українською. Врешті-решт, місячний прибуток цього закладу впав на 39%. Російські власники швидко схаменулися, і відтепер офіціанти одразу мають звертатися до відвідувачів українською. Довгий час активісти "И так поймут" борються з "Rozetka.ua", дійшло навіть до судової тяганини за порушення прав споживачів. Компанія Rozetka, завдяки хитрим юридичним маніпуляціям, довела, що до вебсайту жодного стосунку не має. Натомість подала зустрічний позов на активістів "И так поймут", які з нею судилися, щоби вони повернули судові витрати у розмірі 5 тисяч гривень (рідкісне, вибачте на слові, жлобство для такої великої компанії). Активістом "И так поймут" стати дуже легко. Достатньо приєднатися до групи у Фейсбуці і слідкувати за новинами, або пропонувати самому претендентів на покращення, справжнє, без букви "а".

Добряче нашумів у ЗМІ **Козацький цитатник** (vk.com/petaregevodu). Актори, співаки та просто відомі люди враз вдяглися у вишиванки, жупани, шаровари, віночки. Почали їсти сало, курити люльку. І, звісно ж, заговорили українською. Дніпропетровський школяр Антон Кістол, який сам принципово спілкуватися українською почав лише три місяці тому, мабуть, не чекав, що його група у Вконтакті за два місяці існування набере понад 30 тисяч учасників, а українці враз перестануть соромитися "шароварщини". Антон зізнається, що над ним трохи кепкували однолітки, коли він заговорив українською. Однак ажіотаж у всеукраїнських та закордонних ЗМІ, часті виступи на телебаченні, переконали їх, що українська мова та культура - це насправді модно. Козацький цитатник вже ввів нові слова та меми в українську мову: ліл (себто англійською LOL) та гармата (дуже смішний жарг, синонім сленговому "смалиш" та "бомба"). Згадується у Козацькому цитатнику, ще й не раз, і Могилянка. Можна сміливо сказати, що їй відведене місце справжньої перлини української освіти всіх віків :)

Ініціатива **Дріжджі** (facebook.com/ua.driggi) проводить постійний моніторинг понад 300 закладів харчування і створила чудову карту закладів Києва із мітками закладів щодо прав україномовних споживачів. Карту можна переглянути за цим посиланням: goo.gl/CZBUJi. Активісти не просто відвідують заклади, а стимулюють їх покращувати в плані української мови. Мова йде про спілкування офіціантів, меню, оголошення, рахунки та чеки українською мовою. Так, за 2012 рік 33% відвіданих закладів повністю відповідали стандартам – все українською, 28% відвіданих закладів покращили ставлення до української мови, однак 39% вперто порушують права україномовних споживачів. Ініціатива «Дріжджі» разом із рухом «Не будь байдужим!» у Всесвітній день прав споживача вручають щорічну антипремію «Гнилий кабак» найгіршому закладу міста Києва, яка покликана привернути увагу громадян до проблеми якості обслуговування україномовних споживачів у сфері обслуговування. В 2011 році антипремію отримала мережа кав'ярень «Шоколадниця». В 2012 році переможцем стала кав'ярня «Kofein» за адресою вул. Велика

Васильківська, 21. В 2013 році відзначили мережу «Мураками».

Активісти громадянського руху **Відсіч** (facebook.com/vidsich) протягом 2013 року проводили кампанію за українізацію продукції «Roshen». Реакція президента компанії В'ячеслава Москалевського спочатку була доволі передбачуваною – немає коштів на українізацію, компанії потрібно виживати. В результаті тиску активістів відбулося втручання власника, Петра Порошенка, і продукція «Roshen» повністю українізувалася. Останнім часом знову з'явилися товари «Roshen» із російськомовним маркуванням етикеток, однак, це пов'язане не з новою русифікацією, а із забороною продажу продукції компанії в Росії як засобу тиску на Україну перед підписанням угоди про асоціацію з ЄС. Активісти «Відсічі» продовжують слідкувати за ситуацією.

Всі ці приклади показують, що можна і варто відстоювати українську мову, чиє становище на тлі сучасної мовної політики є жалюгідним. Насправді, кожен українець може долучитися до боротьби за українську мову, бойкотуючи російськомовні товари і послуги. Попит породжує пропозицію. Буде попит і боротьба за українську мову – будуть за неї боротися і політики, і держава.

Олександр Іванов

ХОББІТИ: ДО ВАРШАВИ І НАЗАД

Множина у титулі – це не помилка автора і не неухважність редактора. Просто йтиметься тут про мандрівку не однієї особи, щоправда не хоббітів і не до Мордору, і, тим більше, не заради порятунку світу, але все ж таки...

Не знаю, чи багато студентів (окрім істориків) чули про існування спільної могилянсько-варшавської магістерської програми. Думаю, що небагато, тому коротко поясню суть: могилянські студенти-магістри-історики їдуть на семестр до Варшавського університету, пишуть диплом двома мовами і отримують у підсумку два магістерських дипломи – могилянський і варшавський.

Чесно, коли брався за статтю, я не знав про що писатиму. Бо гуртожиток, в якому живу, дуже нагадує троєщинський. Можливо трохи більше «свободи» і колектив інтернаціональний, але загалом все те саме. Щоправда, ходять легенди, що колись польські студенти завели на п'ятий поверх цього гуртожитку коня, потім не могли спустити, бо бідна тварина чомусь не хотіла йти по сходах униз. Університет... ну так, він знаходиться в гарному місці: через два будинки – президентський палац, трохи далі – відбудований королівський замок; мабуть, головною суттєвою відмінністю місцевого університету від нашого є те, що він гарно фінансується.

Очевидно, далеко не все так ідилічно: іноді доходить до абсурду, коли різні університетські підрозділи мають власний

розклад початку і кінця пар, знаходяться в різних місцях, а тому цілком нормальною є ситуація, коли під час закінчення однієї пари, вже 15 хвилин як іде інша.... Чи варто додавати, що на кожному предметі під час семестру дозволяється лише два «пропуски» заняття? І, ви знаєте, ніхто не протестує....

Бібліотека. Вона просто величезна і заплутана, принаймні на перший погляд. Майже всі книги знаходяться у вільному доступі, а тому для того, аби знайти книгу, треба спочатку знайти її місцезнаходження за допомогою онлайн-мапи. На даху бібліотеки – невеличкий парк з лавочками, а на першому і мінус першому поверсі – кафешки, спортивні магазини (тут можна купити навіть bmx), пошта, всілякі ксерокси тощо.

Але годі з цим, все одно простіше раз побачити, всього не опишеш.

Люди. Та такі ж як і в нас. Може спокійніші, розважливіші, не хамлять. Вони звикли поважати себе і поважають оточення. Звичайно, не можна так загально – це все одно, що назвати всіх українців співучими хамами. Я не можу порівняти Польщу до і після вступу до ЄС, я не можу об'єктивно порівнювати її з Україною. Тут просто все по-іншому, хоча і настільки схоже. Підозрюю, що ця «інакшість» – трохи більше, ніж нові трамваї і автобуси (куплені за гроші ЄС)... Це щось інше, глибше...

В книжкових магазинах – мабуть 80% літератури про Волинь, в магазинах продуктових не знайдеш нормального сала (і чому його захотілося нам всім саме тут?), а тому доводиться везти сало з України ледь не контрабандою. А на вулиці в День незалежності можна поспілкуватися з Президентом країни...

Хоча і кілька автівок спалили теж в День незалежності.

Міські автобуси і трамваї – за розкладом (з точністю до хвилини), а от залізниця – це просто жах. Ні, не комфортом (тут не смердить, але ноги подіти немає де – всі місця для сидіння) – системою. Коли стоїш на платформі, на яку з різницею у 2 хвилини мають прибути два різні поїзди (і обидва без жодних позначок про сполучення), починаєш молитися на Укрзалізницю...

Найкраще різницю відчуваєш, коли на день виїжджаєш у Львів. Всього один коротенький кордон, а така різниця і стільки «совковості»... чим поляки кращі? Та нічим, просто навчилися жити самі.

Максим Свеженцев, ФГН МП-2

ПОРЯТУНОК ПОТОПАЮЧИХ - СПРАВА РУК САМИХ ПОТОПАЮЧИХ, АБО ЧИ СПРОМОЖНІ УКРАЇНЦІ ВІДСТОЯТИ СВОЮ ДУМКУ

Асоціації не буде. Як мінімум на кілька років про Європу можна забути. Такі й подібні розпачливі крики, зойки, стогони можна почути всюди. Омріяна Європа здавалась такою близькою і вже майже вирішеною справою. Як дорога людина, до якої добираєшся довго, але ось ти вже в дорозі. І треба просто дочекатись, поки потяг, якому нікуди подітись, домчить тебе до потрібної станції. Але буває один випадок із багатьох і багатьох тисяч, що потяги не доходять до місця призначення. І ось вже Європа на очах зникає від нас, наче вода крізь пальці. Ти її вже (ще) бачиш, але усвідомлюєш, що ні затримати не можеш, ні піднести до рота не встигаєш, аби напиться живильної вологи.

Це — жорстоко! Це — боляче! Це — несправедливо! Стоп! А чи справді несправедливо?

Європа нам нічого не винна. Не ми потрібні їй, а нам вона. Як би не казали зворотнього ті, хто вважає Україну центром Всесвіту, про який тільки й думають Світовий уряд, всі таємні змовники, Америка з Європою вкупі, а також Азія, Африка і Австралія. Це нам потрібно вступити до клубу успішних, де вже є десятки дійсних та асоційованих членів, де є свої правила. І ніхто заради однієї України, яку ні за розміром ВВП, ні за військовою потугою, ні за науковими досягненнями не видно навіть у мікроскоп, цих правил не мінятиме. Це ми маємо добиватися, аби нас прийняли, а не чекати і, тим більше, ставити умови. Нам ніхто нічого не нав'язує. Не хочете — будемо просто дружити за межами клубу. А хочете всередину — приймайте правила клубу, як всі прийняли.

А що ж ми? А ми жили в очікуванні чуда. Що наша, м'яко кажучи, не європейська влада візьме й приведе нас до Європи. Що така сама не європейська опозиція теж робитиме все можливе для того. Що Європа врешті-решт пошкодує нас, нещасних (бо ми ж так хочемо), і прийме Україну попри все небажання влади, яка і хоче сховатися за європейським щитом від агресивної Росії, і не хоче жити за європейськими правилами. Прийме попри всі політичні ігри опозиції довкола європейського питання, яке вона, як і влада, намагалася використати на свою користь замість того, щоб тимчасово забути про власні інтереси не за місяць до саміту у Вільнюсі, а хоча б за рік. «Хочете до Європи — йдіть нам на поступки», — казала опозиція владі, коли та повертала голову у європейський бік. «Хочете до Європи — йдіть нам на ще більші поступки», — казала влада опозиції, коли та вже готова була не наполягати на чомусь своєму категорично. І от вони догрались. А жертвами є ми. Бо і чільні можновладці, і чільні опозиціонери вже давно живуть у Європі. В них там і капітали, і нерухомість, і бізнес, вони там проводять більше вільного часу, ніж тут. А от нам туди зась. І винні в цьому ми самі, бо дозволили їм гратися у свої політичні ігри. А ми лише чекали і

сподівалися. Не вимагали, не ставили питання руба, навіть не висловлювали голосно свого бажання бути у Європи, окрім як відповідями на соціопитування чи голосуванням в Інтернеті.

Пробачте, але Європа не бачить не лише бажання влади у підписанні Угоди про асоціацію. Вона не бачить і бажання народу. І нема чого казати: «Неправда. Ми хочемо.» Європа бачила, що таке «ми хочемо». У всіх країнах, які прагнули приєднатися до Європи, це питання багато років було номером один не лише для політиків, але й для суспільства. На вулиці виходили сотні тисяч як противників, так і прихильників. Відбувалися численні мітинги, демонстрації, міста всуціль були заліплені агітацією. Народ цим просто жив. Прихильників Європи було більше, хоч в деяких країнах і противників чимало (так само, як і в нас). Але там ще був один нюанс, окрім переваги прихильників над противниками й активністю народу. У всіх без винятку країнах до Європи палко хотів уряд. І робив для цього все можливе. А в нас і влада не дуже хоче, і народ замість того, щоб проявити в цій ситуації гіперактивність й компенсувати нею небажання влади, також пасивно поставився до євроінтеграції. Як прихильники, так і противники. За винятком жменьки активістів з обох боків, яким ніби «більше за всіх треба».

100-тисячний мітинг на підтримку євроінтеграції
Кишинів, Молдова. 3.11.2013

100-осібна акція на підтримку євроінтеграції
Київ, Україна. 1.11.2013

І хтось після цього хоче, аби Європа повірила, що ми туди прагнемо? Особливо після того, як у малесенькій, розміром з Дніпропетровську область, Молдові лише за останній місяць відбулося кілька 100-тисячних мітингів (за українськими мірками це має бути більше мільйона). З європейськими гаслами і без партійних прапорів. І це при тому, що у Вільнюсі 29 листопада на порядку денному саміту підписання Угоди про асоціацію з Молдовою не стоїть і не з'явиться. До нього ще далеко, але молдаване вже показують, що вони до Європи насправді хочуть. А які сигнали і Європі, і нашим політикам даємо ми? Хіба що сигнал «ми не проти». Але цього, скоріш за все, буде замало, аби нас до Європи взяли. Тим більше, у ситуації, коли і влада не дуже цього прагне.

От цікаво, якщо Асоціації не буде, і Росія розпочне прінудженіє України до вступу в Митний союз, всі проєвропейськи налаштовані громадяни також залишаться пасивними? Чи будуть знову сподіватися на чудо, бо «Янукович не хоче вступати до МС». Звичайно, що не хоче. А хіба Лукашенко хотів? Ще й як не хотів. І не раз показував зуби так, що нашим і не снилось так огризатися. Але все одно опинився в Митному союзі, бо з економікою кепсько, а як обвалиться економіка — обвалиться і влада. Тож заради збереження влади бацька мусив шукати підтримки Росії. А в

обмін на це здав і газову трубу, і стратегічні підприємства. І кожного разу це здавання супроводжувалося відчайдушним спротивом. Але після спротиву все одно мусив здати. Чи хтось має ілюзії, що Янукович не піде шляхом Лукашенка заради збереження влади при нинішній, швидко крокуючій до дефолту українській економіці? Не буде Асоціації — Європа грошей не дасть. Америка також. Лише хвора на фантомні болі за Україною Росія простягне «руку дружби». Але не безкоштовно. І чи зможе її відкинути наша влада, коли в економіці насуватиметься гаплик, а народу буде, так само, як і зараз, «не все одно, але майже все одно»?

До саміту лишаються лічені дні. Нам іще не сказали «Ні!» європейці. І в нас є ще шанс врятувати Асоціацію. Це потрібно не владі, не опозиції, це потрібно насамперед нам. Ми ще можемо спробувати показати і Європі, і нашій владі, що ми не просто «не проти», а справді прагнемо до Європи всією душею. І єдиний шлях це зробити — вийти на вулиці з європейськими гаслами та вимагати від політиків зробити все можливе в ці останні дні, щоб 29 листопада Угода про асоціацію між Україною та ЄС була підписана.

Алла Чутковська, ФГН-2

ТРІШКИ ПІДПСУТОЇ ДЕМОКРАТІЇ, ПАНОВЕ!

Колись, у недалекому 2009 році, народився-зареєструвався законопроект № 2450. І, здається, виріс би він гарним, чемним дитям України, якби не стаття про те, що організатор мирного зібрання мусить письмово повідомити про намір проведення мирного зібрання відповідний орган виконавчої влади або орган місцевого самоврядування «завчасно, але не пізніше як за два робочі дні до його початку». В очах громадськості він ще й став дуже цікавим з приписом про те, що, мовляв, не допускається проведення мирного зібрання... «в інших місцях, визначених законом», що взагалі створювало б широке поле для скорочення у майбутньому свободи мирних зібрань. Адже яким саме законом можуть бути визначені «інші місця» — незрозуміло. Таке розмите формулювання у законі, якщо його б прийняли у цій редакції, створило б можливість забороняти проведення будь-яких мирних зібрань без наявності реальних підстав для цього, і при цьому — під «файним» приводом.

Помер старий «2450», і все було б добре, якби не синочок його, законопроект-покруч «2508а». Пам'ятаєте приказку про «яблуко від яблуні»? Так-от. Негідний «2508а» знову ж таки встановлює симпатичний термін подачі заяви — за 48 год до початку акції і розв'язує руки підконтрольним судам, які і надалі каратимуть «неугодних». Попри все, частині громадськості він здається привабливо-демократичним, «кращим за те, що зараз». Маленький Цахес заманює усіх статтями щодо гарантування проведення спонтанних зібрань. Але текст законопроекту говорить про те, що «спонтанність» треба буде ще довести міліції чи суду. А ще правоохоронці отримають право відтіснити учасників мирного зібрання від адміністративних будівель та місць проходу посадових осіб, що може зашкодити цільовим завданням акції. Родзинкою його програми, звісно, є те, що мирні зібрання можуть заборонятися через віднесення їх до таких, що «розпалюють міжетнічну, расову, релігійну ворожнечу» - за великого бажання влади так можна класифікувати, наприклад, протести на захист української мови влітку 2012 року. Уможливило таку заборону, до прикладу те, що студент-Мирон захотів потримати на мирному зібранні держак від прапора, олівець чи леп-топ. Покруч впевнений, що це - «небезпечний засіб

для заподіяння шкоди життю, здоров'ю або майну інших осіб». Таке формулювання дозволить законно розганяти мітинги (за потреби влади). Схоже, що хлопчина виросте схожим на свого «папиредника».

Маленький Цахес дає шанс українцям нарешті отримати свій шматок трішки підпсутої, але ж «демократії».

Знову терпляче «прохавати» чи все ж вимагати кращого? На жаль чи на щастя, завершення казки — за нами.

Фото. Акція проти законопроекту 2508а, під ВРУ, 24.10.2013

Любов Галан, ФГН-1

Колектив «Український театр». Ми дивимось на світ українськими очима

Як ми створились:

Колектив «Український театр» вперше заявив про себе 17 жовтня 2010 року. Тоді він презентував 10-й ювілейний показ вистави за п'єсою Володимира Винниченка "Між двох сил".

Хто ми:

Режисером «Українського театру» є Катерина Чепура
<http://goo.gl/UoP1XZ>

Акторами УТ є переважно випускники Биченко Нінель Антонівни різних років, або люди, які так чи інакше проходили через її театральну школу.

Контакти:

ukrayinskyi.teatr@gmail.com
066 136 59 84, 063 452 97 09
Катерина Чепура

Що ми ставимо:

Найголовнішим принципом існування нашого колективу є українська мова, тому незалежно від того, яких саме авторів ми братимемо для роботи, на сцені вони звучатимуть рідною мовою.

Сьогодні в репертуарі «Українського театру» - вистава «Бояриня» Лесі Українки. У найближчих планах французька комедія, яка стане сюрпризом для наших шанувальників.

Прем'єра вистави "Бояриня" відбулася 6 жовтня в приміщенні КМЦ. Про те, чи сподобалася вистава глядачам, можна почитати на сторінці Українського театру. Ось деякі коментарі:

Юля Смірнова:

"Я тут не живу, я тлію"...

Дуже вразила вистава "Бояриня". Хоча я читала її в шкільному віці, побачивши виставу, більше зрозуміла зміст і всю суть того смутку...Але найбільш креативними у всій виставі були гопники...Спочатку не зрозуміла, до чого

вони взагалі (хоча дуже ржачно), а потім лише з другого їх виходу на сцену до мене дійшло...Це ж настільки треба бути креативним, щоб так все поєднати? Як на мене, режисер умнічка, бо так все було гармонійно і в той час цікаво, що за всю виставу я і плакала, і сміялась. Отже, багато описувати не буду, рекомендую піти і подивитись! Ви не пожалкуєте, то факт!

Як сказав мій чоловік після вистави, тепер він ще більше ненавидить Кремль (мається на увазі ту владу і ті звичаї, чужі для українців)...

Отже, всім рекомендую сходити 24 листопада на виставу "Бояриня"!

Пі.Сі. Гопники в ролі Ані Чепури, Дмитра Карпія та Леоніда Овчаренка - просто суперові...народ, ви молодці, так зіграти...такі образи...я в захваті! Кожен з вас неповторний! Режисер кльових людей взяла на ці ролі!)

Та особливо круто підібрана людина на роль Оксани...чесно, я таку міміку та гру рідко бачу серед молодих актрис та акторів...Вона суперова!

Роман Юхимець:

Я рідко ходжу в театр, точніше кажучи, був лише декілька разів. Мене важко назвати шанувальником подібного, хоч і високого, мистецтва. Проте цього тижня, коли я сховався на виставу "Бояриня", моє серце не змогло залишитися байдужим: чи то тематика меседжу вистави, чи то така по-справжньому жива гра акторів змушувала часом вздрогнути від імпульсу емоцій. Дивовижне відчуття, якщо раніше нічого такого ніколи не відчував. Однозначно, у цьому всьому є щось, фільми, книжки не замінять такого виду відчуттів ніколи, а тому все-таки виніс для себе, що до театру потрібно ходити частіше, а особливо на вистави такого рівня. Можу лише подякувати, що мене, можливо, саме цього дня долучили до світу театру.

Фото. Актори вистави "Бояриня". 7.11.2013

ГОЛОДОМОР: МОГИЛЯНКА ПАМ'ЯТАЄ

Цього року виповнюється 80-та річниця страшних подій Голодомору 1932-1933 рр., геноциду українського народу. Давайте разом усією могилянською спільнотою належно вшануємо пам'ять мільйонів безвинно знищених голодом людей, про яких десятиліттями мовчала історія!

Заплановані заходи в НаУКМА до 80-х роковин Голодомору

18-22 листопада

Відеопоказ документальних фільмів, присвячених темі Голодомору на Конtrakтовій площі. Розповсюдження листівок із закликом долучитися 23 листопада до спільної ходи від метро Арсенальна до Національного меморіалу жертвам Голодомору.

19 листопада

Розміщення банера, присвяченого 80-им роковинам, на третьому корпусі НаУКМА

22 листопада

Розповсюдження свічок і запрошень на спільну ходу до меморіалу жертв Голодомору (велика перерва, перший і другий плаци).

Запалення свічки пам'яті в кожній аудиторії Києво-Могилянської академії.

23 листопада

Зустріч могилянців для спільної участі в ході до Національного меморіалу жертв Голодомору.

Збір біля пам'ятника Г. Сковороді о 13.00

Детальніше:

<http://vk.com/event60865838>

<http://vk.com/holodomorgenocide>

<http://holodomor33.org.ua>

<https://www.facebook.com/HolodomorGenocid3233>

Контактні телефони: 067 634 39 18, 063 991 85 73,
050 561 80 31

UKMA Library * Book

0727936

Відповідальні редактори номера: Ярина Черногуз, Алла Чутковська
Ілюструвала видання Наталка Кузьменко
Надсилайте матеріали на адресу: Skovoridka@gmail.com
Запрошуємо до співпраці всіх охочих :)
Контакти: 063 991 85 73, 067 634 39 18

304030 КП